

Helena Meripaasi

Peninkulmia

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Helena Meripaasi ja Kustannusosaakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49762-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

1.

Kaisla istui bussissa matkalla terapiaan, tällä kertaa yksin. Mummilla oli korona, ja isä oli vielä töissä, vaikka oli kyllä luvannut tulla hakemaan hänet terapiatunnin jälkeen.

Terapiasta oli tullut tärkeä osa Kaislan viikon ohjelmaa. Siellä hän pystyi puhumaan sellaisistakin asioista, joista ei voinut puhua kenenkään muun kanssa, ei edes Islan. Isla! Ajatuskin Islasta sai hänet hermoilemaan. Vatsaa kipristi. Tänään Isla oli menossa suoraan koulusta isänsä kanssa katsomaan Porvoossa myynnissä olevaa taloa. Ja vaikka Isla kuinka oli vakuutellut, ettei suostuisi muuttamaan takaisin Porvooseen ja että saisi kyllä vielä isänsäkin mielen muuttumaan, Kaisla ei pysynyt luottamaan ystävänsä sanoihin. Islan isä oli jo monena viikonloppuna käynyt Porvoossa katso-

massa myytäviä taloja. Toistaiseksi sopivaa ei ollut löytynyt, mutta se oli laiha lohtu. Kaislan pahin pelko oli, että talo lopulta löytyisi ja Isla muuttaisi pois.

Etukäteen Kaislalla oli ollut mielessä kaikenlaista, mistä hän olisi halunnut terapeutin kanssa puhua, mutta kun hän viimein istui tutussa vastaanottohuoneessa, hän ei keksinyt mitään sanottavaa. Hän tuijotti huoneen nurkassa omalla petillään nukkuvaa Aatosta, terapeutin vanhaa portugalinpodengoa, joka tavallisesti tuli nuuhkaisemaan tervehdykseksi ja salli rapsuttaa itseään hieman. Nyt koira makasi korissaan kerällä eikä ollut vilkaissutkaan Kaislaa.

Terapeutti huomasi Kaislan katselevan koira ja selitti: "Aatos on sairastellut, se on nyt lääkemuurilla ja siksi vähän nuutunut."

Kaisla nyökkäsi. Hän ei uskaltanut kysyä, mikä koiralla oli. Mutta hän ei voinut olla vähän väliä vilkuilematta nukkuvaa koira.

Vähitellen Kaisla rauhoittui. He juttelivat terapeutin kanssa taas äidistä ja kaikista äitiin liittyvistä

muistoista. Kaisla kertoi myös, ettei häntä enää pelottanut niin paljon ulkoilla Kashmirin kanssa, etenköön silloin kun Isla koirineen oli mukana. Vaikka Kaisla ei kyllä ikinä unohtaisi sitä hirveää päivää, kun vieras koira oli hyökännyt Kashmirin kimppuun mummin kodin lähellä. Vaikka hän edelleen aina vilkuili epäluuloisesti vieraita koiria, hän pystyi taas nauttimaan lenkeistä Kashmirin kanssa. Tosin mummin luona hän ei ollut käynyt vielä kertaakaan kamalan hyökkäyksen jälkeen.

Kaisla puhui myös siitä, miten tilanne kotona oli muuttunut vaikeammaksi, koska Joonaa kiusattiin päiväkodissa. Kotona poika oli välillä ihan mahdoton ja purki pahaa oloaan pari vuotta nuorempaan Nooaan. Oli ihanaa, kun terapeutti antoi hänen puhua ja osasi eläytyä hänen tunteisiinsa, sen sijaan että olisi paasannut siitä miten vaikeaa Joonalla oli, kuten Johanna yleensä teki.

Vasta kun terapiatunti oli jo lopussa, Kaisla tajusi, että eniten hän olisi halunnut puhua yksin jäämisen pelosta, siitä miltä tuntuisi, jos Isla oikeasti muuttaisi Porvooseen. Se oli hänelle niin kipeä asia, ettei hän ollut uskaltanut puhua

siitä vielä kenellekään. Jos siitä ei puhuttaisi, sitä ei ehkä tapahtuisikaan. Mutta pelko pyöri hänen päässään yötä päivää. Hän päätti, että seuraavalla kerralla hän kertoisi siitäkin terapeutille.

Isä oli kyllä häntä vastassa, mutta puhui työpuhelua koko automatkan kotiin. Kaisla tuijotti ikkunasta syksyistä maisemaa tarkistettuaan ensin, ettei Islalta ollut tullut viestiä. Yleensä terapian jälkeen oli kevyempi olo, mutta tällä kertaa Kaislan mieliala oli apea. Koko kotimatkan hän laski ulkona näkyviä koiria. Se oli ajatusleikki: mitä enemmän koiria näkyi, sitä pienemmällä todennäköisyydellä Islan isä löytäisi sopivan talon. Olihan se ehkä lapsellista, mutta se rauhoitti hieman oloa, etenkin kun hän sai laskettua kotimatkan varrella yli kaksikymmentä koira.

2.

"Mitäs sanot?" isä kysyi Islalta, kun he seisoivat myytävänä olevan omakotitalon pihalla. Esittelyyn oli heidän lisäksi tullut vain yksi perhe, jolle kiinteistönvälittäjä nyt esitteli talon sisätiloja.

Isla tuijotti pihaa tyrmistyneenä. Se oli aivan naurettavan pieni. Toisen puolen naapuri haravoi lehtiä vain muutaman metrin päässä ja nosti kätensä tervehdykseen. Pihoja erotti toisistaan vain polveen asti ylettyvä harva pensasaita.

Isla huomasi myös, että aidan takana loikoili pitkäkarvainen musta kissa. Jokkea ja Veikkaa ei voisi mitenkään pitää täällä vapaana, nehän olisivat naapurin puolella sekunnissa ja takuulla jahtaisivat kissaa. Isla saattoi jo kuvitella, millainen sirkus siitä tulisi.

Mikä järki oli rakentaa talot niin vierekkäin, että ikkunasta näki suoraan naapuriin, hän mietti.

Sisällä talossa oli tuntunut kuin olisi akvaariossa: olisipa kiva istua yöpaidassa syömässä aamupalaa, kun naapuri toljottaisi ikkunasta. Isla ei pystynyt kuvittelemaan miten täällä olisi yhtään enempää omaa rauhaa kuin heidän nykyisessä asunnossaan Helsingissä.

”Ei”, Isla sanoi. ”Mä en tykkää tästä yhtään.”

”Minusta tämä on kyllä aika kiva”, isä sanoi Islan yllätykseksi. ”Talo on hyvässä kunnossa eikä kaipaa suurempaa remonttia. Ja hintakin olisi kohtuullinen.”

”Eihän tässä ole yhtään pihaa, ei metsää lähellä eikä omaa rauhaa”, Isla sanoi. ”Niitähän sä olet kaivannut. Ja naapurilla on kissa, etkö sä näe?” Kissa oli nyt hiippaillut omalta pihaltaan tälle puolelle ja käveli pihan poikki häntä pystyssä heihin vilkaise-mattakaan. Nyt vasta Isla huomasi, miten valtava kissa todella oli, sillä oli tuuheaa turkki ja korvatupsut ihan kuin ilveksellä.

”No jopas onkin jyrä kissa. Onhan tämä piha kyllä aika onneton, meidän pitäisi laittaa kunnon aita ihan ensi töiksi”, isä sanoi katse yhä kissassa. ”Vaikka ei kai aitakaan kissaa pidä poissa, jos se

pitää tätäkin pihaa omanaan. Kai meidän pitää vaan jatkaa etsimistä”, isä huokaisi.

”Tai sitten ei muuteta. Sä voit olla mun puolesta vaikka kaikki viikonloput Lassen luona, ei mua haittaa. Mutta mä en halua muuttaa.”

”Ei tästä enää keskustella, minä en halua enää asua Helsingissä, se on tullut syksyn aikana selväksi”, isä totesi. ”Kyllä sopiva talo vielä löytyy.”

Isla ei vastannut enää mitään. Hän lähetti Kaislalle viestin: *Nähdään lenkillä parin tunnin päästä.* Ja ennen kuin Kaisla ehti edes kysyä talosta, Isla lisäsi: *Ei ollut hyvä.*

”Mä jännitin koko päivän, että sun isä löytää tällä kertaa sopivan talon”, Kaisla sanoi kun he kiersivät tuttua lenkkiään sateisessa metsässä.

”No ei todellakaan, se talo oli kaikista huonoin tähän asti”, Isla totesi. Isä oli luvannut hoitaa Veikon ulkoilun, joten Islalla oli mukana vain Hippi ja Jokke. Kashmir oli pirteä ja reipas itsensä, mutta jo lenkin alussa Isla huomasi, että Kaislaa vaivasi jokin. Isla kyllä tiesi, miten Kaisla jännitti sitä, että hän muuttaisi pois. Siksi Isla yritti rauhoitella Kaislaa:

”Mieti sellaista taloa, jossa naapuri näkee omasta keittiöstään suoraan teille sisään. Ja piha on tyyliin kylpyammeen kokoinen. Lisäksi naapurissa oli megajättikissa, joka mulkoili meitä vihaisesti aivan kuin se olisi omistanut kaikki pihat. Ei se taatusti pysy omalla pihallaan, kun se on saanut kulkea missä sattuu. Voit vaan kuvitella, miten Veikko ja Jokke jahtaisivat sitä. Siitä tulisi täyshärdelli naapurien kanssa ja sitten meidän pitäisi taas muuttaa.”

”Ei kuulosta kivalta, mutta se oli vaan yksi talo. Kai niitä parempiakin pian löytyy”, Kaisla mutisi, mutta kiinnostui kuitenkin: ”Kerro lisää siitä kisasta, miten niin se oli jättikissa?”

”Sellanen reippaasti isompi kuin keskiverto cockerspanieli, ehkä melkein jonkun fieldspanielin kokoinen”, Isla yritti kuvailla.

”Toi ei sano mulle kyllä yhtään mitään”, Kaisla totesi.

”No isompi kuin keskiverto mitteli! Himmeänmusta turkki ja korvatupsut, tosi pelottavan näköinen otus.”

”Olisit heti sanonut, se oli siis maine coon”, Kaisla sanoi.